

ת"פ 46722/01/23 - מדינת ישראל נגד יצחק כהן

בית משפט השלום בקרית

ת"פ 46722-01-23 מדינת ישראל נ' כהן(עציר)

בפני כב' השופט יוסי טורס, סגן הנשיאה

המאשימה

בעניין: מדינת ישראל
נגד

הנאשם

יצחק כהן

גזר דין

כתב האישום וההליכים

1. הנאשם הורשע על פי הודאתו בעבירת סחר בסם מסוכן, לפי סעיף 19+13א לפקודת הסמים, [נוסח חדש], תשל"ג-1973 (להלן - פקודת הסמים). על פי עובדות כתב האישום, במהלך החודשים 1/22 ועד 1/23 הפעילה משטרת ישראל סוכן סמוי כנגד פעילות עבריינית בתחום הסמים והנשק, עימו הייתה לנאשם היכרות מוקדמת (להלן - הסוכן). כשבועיים עובר ליום 26.1.22 יצר הנאשם קשר טלפוני עם הסוכן והשניים שוחחו על אודות חוב של הנאשם לסוכן בסך 7,500 ₪. במהלך השיחה הציע הנאשם למכור לסוכן סם מסוכן מסוג דוסה (המורכב משני סוגי סמים מסוכנים: MDMA ו-KATAMINE) במחיר זול ממחיר השוק וזאת במטרה להסדיר את החוב, אך הסוכן סירב להצעה. ביום 26.1.22 נוצר קשר טלפוני בין הנאשם לבין הסוכן, במהלכו ביקש הסוכן לרכוש מהנאשם את הסם שהציע בכמות של 30 גרם. הנאשם הסכים והשניים סיכמו על מחיר של 175 ₪ לגרם וכן שהסוכן ישלם סך של 4,500 ₪ בלבד, כך שיופחת מהחוב סך של 750 ₪. בהמשך הגיע הסוכן למקום מגורי הנאשם, הנאשם יצא לעברו ומסר לו שקית שקופה ובה הסם במשקל 29.12 גרם נטו ובתמורה מסר לו הסוכן 4,500 ₪.

2. לצורך הבנת התמונה כבר עתה, יצוין כי במהלך חודש 2/22 הוגש נגד הנאשם כתב אישום בגין עבירה של החזקת סם מסוג זהה לסם שנמכר לסוכן (תרכובת של MDMA ו-KATAMINE) וזאת בעקבות צו חיפוש שהוצא ביום 26.1.22 - הוא היום בו התקיימה השיחה בין הסוכן לבין הנאשם באישום הנוכחי ובהמשך גם העסקה (להלן - כתב האישום הראשון). כתב האישום הראשון הוגש אגב מעצר והנאשם נידון לעונש מאסר בן 10 חודשים. מספר חודשים לאחר שחרורו הוגש כתב אישום זה (כאמור על עבירה שבוצעה כשנה קודם לכן) ושוב נעצר הנאשם ומעצרו הוארך עד תום ההליכים. לנאשם טענות רבות בדבר האופן בו נהגה המאשימה והדברים יפורטו בהמשך.

טיעוני הצדדים לעונש והראיות

3. ב"כ המאשימה הגישה טיעון בכתב והשלימה טיעון בעל פה. נטען כי הערכים המוגנים שנפגעו הם שלום הציבור ובטחונו וכי מדובר בעבירה חמורה המחייבת ענישה ממשית והעדפת שיקולי הרתעה וגמול. נטען כי הנאשם היווה גורם משמעותי בשרשרת הפצת הסם והנזק שעשוי היה להיגרם משמעותי. ביחס למתחם הענישה הפנתה המאשימה לפסיקה ועתרה למתחם הנע בין 18 חודשי מאסר בפועל ועד 36 חודשי מאסר. ביחס לעונש שיש להטיל על הנאשם, נטען כי מדובר במי שלחובתו הרשעות קודמות ויש למקם לכן את עונשו בחלקו האמצעי תחתון של המתחם, לצד מאסר מותנה וקנס.

4. ב"כ הנאשם ציין כי הנאשם נידון במסגרת כתב האישום הראשון לעונש מאסר בגין עבירת החזקת סמים שהיא חלק בלתי נפרד מעבירת הסחר בתיק זה. לשיטת ההגנה, עבירת החזקת הסמים ועבירת הסחר כרוכות זו בזו ומשכך, אם כתב האישום היה מוגש כשהוא כולל את שתי העבירות, היה נקבע מתחם ענישה אחד הנע בין 12 חודשי מאסר בפועל ועד 24 חודשי מאסר בפועל ועונשו של הנאשם היה נגזר לעונש קל יותר מאשר לו עותרת המאשימה כעת (בשילוב העונש שכבר נשא). לאור כך נטען שפיצול העבירות לשני כתבי אישום נפרדים גרם עיוות דין לנאשם ומשכך קיימת הצדקה לחריגה מהמתחם בשל הגנה מן הצדק.

5. הנאשם בדברו האחרון ציין שקיבל אחריות למעשיו, ריצה את העונש שהוטל עליו במסגרת כתב האישום הראשון וכיום הוא מבקש לשקם את חייו, להינשא ולעבוד לפרנסתו.

דין והכרעה

קביעת מתחם הענישה

6. נגע הסמים מכלה כל חלקה טובה בחברה. על נזקיו הבריאותיים, החברתיים והכלכליים, אין צורך להכביר מילים (ע"פ 11220/03 פלוני נ' מדינת ישראל (6.7.2005); ע"פ 4998/95 קרדוסו נ' מדינת ישראל, פ"ד נא(3), (769)). הצורך בסם מוליד מספר נזקי משנה ובהם נזקים לגופו של המשתמש בסם, ובעקיפין גם לשלום הציבור, וזאת בשל כך שלרוב מכורי הסם מבצעים עבירות רכוש על מנת לממן. בענייננו, שימש הנאשם חלק ממשו במעך הפצת הסמים ומכאן שפגע פגיעה ממשית באינטרסים המוגנים כמפורט לעיל.

7. ביחס לנסיבות הקשורות לביצוע העבירה יודגש שמדובר בעבירה מתוכננת המצריכה הצטיידות בסמים. כן יש להביא בחשבון שמדובר בסם המורכב משני סוגי סמים קשים והכמות בה סחר הנאשם משמעותית (להשפעתו הרעה של סם ה-MDMA ראו למשל עפ"ג 29138-07-17 מדינת ישראל נ' גית (17.8.2017)). ביחס לסיבה בעטיה בוצעה העבירה, הרי שככלל עבירות סחר בסמים מבוצעות ממניעים של רווח כספי וכך הם פני הדברים גם בענייננו. ואולם, מקרה זה שונה מתיקי סוכן קלאסיים. במקרה זה מדובר בשניים שהכירו ולנאשם היה חוב כלפי הסוכן. המכירה לא בוצעה על רקע פעילות הסוכן, אלא במסגרת היחסים שבין הצדדים ובמטרה לקזז חוב כספי. כמו כן, מדובר היה באירוע חד פעמי. (עם זאת, לחומרה שבמכירת סם גם למכרים ראו: ע"פ 5826/19 מדינת ישראל נ' דורי רפאל (21.1.2020)).

8. **מדיניות הענישה:** מדיניות הענישה בעבירות סמים הקשורות לשרשרת ההפצה היא ככלל מחמירה ולנסיבות האישיות ניתן משקל מופחת. בעניין זה נקבע לא אחת כי "ההלכה בעניין עבירות סמים קובעת כי נוכח חומרתן הרבה של אותן העבירות יש להתמודד מולן באמצעות ענישה משמעותית ומחמירה ... [ו] כי יש לבכר את שיקולי ההרתעה על השיקולים האישיים בעבירות מסוג זה" (ע"פ 8988/16 אשר בן סימון נ' מדינת ישראל (8.3.2017)). הענישה המחמירה נועדה להרתיע מפני ביצוע, וזאת על מנת להגן על הציבור מפני השפעותיו הקשות של הסם (רע"פ 4512/15 הרוש נ' מדינת ישראל (6.7.2015); ע"פ 211/09 אזולאי נ' מדינת ישראל (22.6.2010)). כמו כן נודעת חשיבות, מטבע הדברים, לכמות הסם וסוגו (ע"פ 1987/15 דורי נ' מדינת ישראל, פסקה 9 (17.8.2015); ע"פ 7952/15 מדינת ישראל נ' אילון ישראל שץ (15.2.2016), פסקה 44)).

9. לצורך בחינת מדיניות הענישה אפנה לפסקי הדין הבאים: עפ"ג 25919-04-19 **אחמד גאבר נ' מדינת ישראל** (8.1.2020), בו נידון עניינו של נאשם שניסה למכור 400 כדורי MDMA, הורשע בעבירת ניסיון סחר בסם מסוכן ונידון ל-14 חודשי מאסר בפועל ועונשים נלווים. ערעורו התקבל ועונשו הוקל ל-12 חודשי מאסר בפועל; עפ"ג 5894-09-21 **שטיינברגר נ' מדינת ישראל** (14.2.2022), בו נידון עניינו של נאשם שהורשע בעבירת אספקת סם מסוכן ונידון ל-11 חודשי מאסר בפועל ועונשים נלווים. הנאשם, עו"ד במקצועו, סיפק לאסיר 0.94 גרם קוקאין במסגרת ביקור בכלא. ערעור הנאשם התקבל ועונשו הוקל ל-8 חודשי מאסר בפועל, מאסר מותנה וקנס; עפ"ג 33330-10-20 **יוסף סליאמן נ' מדינת ישראל** (7.4.2021), בו הורשע הנאשם בכך שבשלוש הזדמנויות מכר לסוכן משטרתי מעל ל-500 כדורי MDMA ו-4 גרם קוקאין והוטלו עליו 39 חודשי מאסר וכן הופעל מאסר מותנה; עפ"ג 39844-08-13 **מדינת ישראל נ' פאזי אבו רקק** (26.12.2013) בו נקבע מתחם הנע בין 12 חודשים מאסר ועד 24 חודשי מאסר בגין מכירת לסוכן של כ-20 גרם קוקאין בשתי הזדמנויות; כן ראו המתחם שאושר ברע"פ 894/16 **שלום פרץ נ' מדינת ישראל** (10.2.2016) הנע בין 15 חודשי מאסר ועד 36 חודשי מאסר בגין החזקת כ-30 גרם קוקאין.

פיצול העבירות לשני כתבי אישום נפרדים

10. כאן המקום להתייחס לטענת הסנגור בדבר הנזק שנגרם לנאשם בשל פיצול התיקים, שהיא למעשה טענת המרכזית. כאמור לעיל, כתב האישום הראשון הוגש בשל צו חיפוש שהתבקש ביום 26.1.22 - הוא היום בו נמכרו הסמים לסוכן בתיק מושא עניינו ובמשך השבועיים הקודמים נערכו בין השניים שיחות בנושא. מדובר בסמיכות זמנים ממשית ובזיקה עניינית המקימות יסוד סביר (ואף מעבר לכך) למסקנה בדבר קיומו של קשר ענייני בין שני כתבי האישום ונראה שהמאשימה לא חלקה על טענה זו, לא כל שכן באופן מפורש (הגם שטענה שמדובר בשני אירועים נפרדים לצורך קביעת מתחמי ענישה). משכך, נקודת המוצא היא שאכן קיים קשר ענייני בין שני האירועים.

11. מכאן לשאלה מדוע חרף הקשר שבין האישומים, לא נכללה עבירת הסחר מושא עניינו בכתב האישום הראשון. התשובה לשאלה זו ברורה מאליה. בנקודת זמן זו הסוכן עדין פעל בחשאי ומשכך לא ניתן היה בשלב זה להגיש כתב אישום בגין העסקאות שביצע ובכך לחשוף את המבצע בטרם עת. הסנגור הסכים שמדובר בשיקול ענייני, אך טען שניתן היה למנוע את הנזק שבפיצול האישומים ולא להגיש את כתב האישום הראשון אגב מעצר אלא בדרך רגילה, או אגב מעצר לאחר חשיפת הסוכן. משכך, טען הסנגור שיש לראות בפיצול זה משום פגיעה בנאשם המצדיקה סעד מן הצדק. כאן המקום להדגיש שהסנגור טוען שהפיצול גרם נזק לנאשם בשל כך שלטענתו הגשת שני האישומים יחדיו

הייתה מביאה לקביעה שמדובר באירוע אחד והיה בכך להשליך על גבולות מתחם הענישה ועל העונש שהיה מוטל על הנאשם בגין שתי העבירות גם יחד. המאשימה השיבה וטענה שלדידה מדובר בכל מקרה בשני אירועים שונים וכי הפיצול (שהיה בלתי נמנע) לא גרם לנאשם נזק.

12. אני מקבל את טענת המאשימה לפיה לא היה ביכולתה להעמיד את הנאשם לדין בגין עבירת הסחר בעת הגשת כתב האישום הראשון וזאת משיקולים של עיתוי חשיפת פעולת הסוכן. כפי שצוין לעיל, אף הסנגור אינו חולק על נימוק זה. עם זאת, אפשר שניתן לראות קושי בעצם בחירתה של המאשימה לערוך חיפוש בביתו של הנאשם בעיתוי בו בוצע ולהגיש נגדו כתב אישום על ההחזקה בלבד. חזון נפרץ הוא שבתיקי סוכן לא מבוצע חיפוש בביתם של יעדי המבצע מיד לאחר ביצוע העסקאות, אלא רק לאחר שלב "הפרוץ" וככל שנמצא סם בחיפוש, כתב האישום כולל את כל עסקאות הסחר ואת ההחזקה. במקרה זה בחרה המאשימה לנהוג אחרת וזאת מטעמים שלא הובהרו, שכן לא נערך דיון ממצה בנושא. ואולם, משנערך החיפוש ונמצאה כמות סם משמעותית (מעל 60 גרם דוסה שהיה מורכב משני סוגי סמים מסוכנים: MDMA ו-KATAMINE) אין לראות פסול בהחלטה להגיש כתב אישום בצד בקשת מעצר וזאת בשל המסוכנות הברורה הטמונה בעבירה ואשר המאשימה לא הייתה יכולה להתעלם ממנה.

13. סיכומי של דבר, אפשר שההחלטה לערוך חיפוש בעיתוי בו נערך אינה תואמת את דפוס ההתנהלות הרגיל בתיקים מסוג זה, ואולם משנערך חיפוש ונמצאה כמות סמים משמעותית, ההחלטה להגיש כתב אישום עם בקשת מעצר הייתה מתבקשת חרף העובדה שהדבר הביא לפיצול בין כתבי האישום.

14. עם זאת, מקובל עלי שהפיצול גרם לנאשם נזק בכך שהוא מנע ממנו אפשרות לטעון טענות מסוימות להקלה עונשית ובכך העמידו בפני סיכון לענישה מחמירה יותר מאשר לו היו מוגשים שני האישומים יחדיו. הטעם לכך הוא שלו היו מוגשים שני האישומים יחדיו הייתה בידי בית המשפט גמישות רבה יותר בעניין העונש הכולל וזאת באמצעות שני כלים עיקריים.

(-) האחד הוא היכולת לקבוע שמדובר באירוע אחד ולקבוע מתחם ענישה אחד, אשר סביר להניח שגבולו התחתון היה נמוך מחיבור מתמטי של הגבולות התחתונים במקרה של קביעת שני מתחמים. אפשרות זו אינה תיאורטית שכן בהחלט יש היגיון בטיעון לפיו מדובר בעבירות המקיימות את מבחן הקשר ההדוק (ע"פ 4910/13 ג'אבר נ' מדינת ישראל (29.10.2014); (רע"פ 4760/14 קיסלמן ואח' נ' מדינת ישראל (7.5.2015); (דנ"פ 2999/16 מזרחי נ' מדינת ישראל (22.5.2016)). כפי שצוין לעיל, סמיכות הזמנים שבין הגשת הבקשה לחיפוש לבין יום העסקה והמשא ומתן שקדם לה, מקימה בהחלט יסוד סביר למסקנה בדבר קשר ענייני בין שני האישומים. כמו כן, החזקת סם מסוג מסוים וסחר בסם זהה בסמיכות זמנים, עשויים לקיים את מבחן הקשר ההדוק, שכן החזקת סם שלא לשימוש עצמי היא אינהרנטית לסחר בסם זה, כמו גם שמטרת החזקת הסם היא בין היתר לאפשר את ביצוע עבירת הסחר. מכאן שבהחלט אפשרי שהיה נקבע שקיים קשר הדוק בין העבירות והיה נקבע מתחם עונש אחד (המביא בחשבון כמובן שמדובר במספר עבירות וזאת בהתאם להלכה הנוהגת בנושא).

לדוגמאות בהן קבעו בתי המשפט שעבירות של סחר בסם והחזקת סם זהה, מהוות אירוע אחד ראו: ת"פ (מחוזי חיפה) 41687-01-22 מדינת ישראל נ' SINGKHAM BUACHAI (21.9.2022); ת"פ (קריות) 62070-05-20

מדינת ישראל נ' בניהו מנשירוב (14.6.2021). לדוגמאות בהן המאשימה עצמה טענה למתחם אחד בעבירות סחר והחזקה שלא לשימוש עצמי, ראו: ת"פ (קריות) 38069-12-20 **מדינת ישראל נ' יורי סקורובוד** (29.12.2021); ת"פ (רחובות) 55331-06-21 **מדינת ישראל נ' יוסי ברוך** (15.3.23); ת"פ 21284-10-19 **מדינת ישראל נ' אלירן רייקוב** (8.2.2021).

(-) הכלי **השני** הוא היכולת לחפוף בין שני עונשים באותו גזר הדין (סעיף 40ג(ב) סיפא לחוק העונשין), וזאת אף אם היה נקבע שבמדובר בשני אירועים נפרדים. אפשרות טיעון זו אינה עומדת כיום לרשות הנאשם בשל פיצול האישומים. ודוק: בעניין היכולת לחפיפה בין עונש המאסר שהוטל בתיק הקודם לבין זה שיוטל כעת, אציין גם שלאור כך שהנאשם סיים לשאת את עונשו בהליך הקודם עוד טרם שהוגש כתב אישום זה, לא עומדת לרשותו אף האפשרות לטעון כעת לחפיפה מכוח סעיף 45(ב) לחוק העונשין.

15. הפיצול בין שני האישומים, הגם שאינני מוציא מכלל אפשרות שהתחייב בשל נסיבות העניין, פגע אפוא במידה מסוימת בנאשם וביכולתו להתגונן מפני עתירתה העונשית של המאשימה. לפגיעה זו ביטוי מעשי, בין אם מדובר באירוע אחד ובין אם לאו וזאת כפי שהראיתי לעיל. השאלה מהי תרופתו האפשרית של הנאשם למצב זה. אינני סבור שהפתרון הנכון הוא לחרוג ממתחם הענישה בשל שיקולי צדק, כפי שעתר הסנגור. אכן, בית המשפט העליון הכיר באפשרות לחרוג ממתחם הענישה במקרים מיוחדים בשל שיקולי צדק (ע"פ 4456/14 **אביגדור קלנר נ' מדינת ישראל** (29.12.2015)), ואולם מדובר יהיה במקרי קיצון חריגים ביותר, כגון מצב רפואי חריג ומסכן חיים, ואשר עניינו אינו נמנה עליהם.

16. שאלה נפרדת היא אם נסיבות העניין מצדיקות מסקנה לפיה עומדת לנאשם טענה להגנה מן הצדק, באופן המצדיק קביעת מתחם שונה המתחשב במצב אליו נקלע. כידוע, מקום בו קובע בית המשפט שעומדת לנאשם טענת הגנה מן הצדק, יכול הוא להעניק לו מספר סעדים וביניהם גם קביעת מתחם ענישה מקל יותר, אשר מביא בחשבון את מידת הפגיעה בו (ע"פ 7621/14 **אהרן גוטסדינר ואח' נ' מדינת ישראל** (1.3.2017)), פסקה 50 לפסק דינו של כב' השופט הנדל; להלן - **עניין גוטסדינר**). השאלה היא אפוא אם עניינו מצדיק שימוש בסעד זה.

17. כידוע, בעניין ההגנה מן הצדק נוהג המבחן המשולש במסגרתו תחילה על בית המשפט לזהות את הפגמים שנפלו בהליך ואת עוצמתם וזאת במנותק משאלת אשמתו או חפותו של הנאשם. השלב השני עניינו בשאלה אם הגשת כתב האישום, או ניהול ההליך, עלולים להביא לפגיעה חריפה בתחושת הצדק. באם התשובה היא חיובית יש לשאול האם ניתן לרפא את הפגמים בדרך מתונה יותר מביטולו של כתב האישום (ע"פ 5975/14 **אברהם דרויש אנגריה נ' מדינת ישראל** (31.12.2015)). כפי שקבעתי לעיל, בשל אופי הדיון לא ניתן לקבוע ממצאים ברורים בדבר השאלה מדוע הוחלט על עריכת חיפוש בביתו של הנאשם בעיתוי שונה מהמקובל בעסקאות סוכן ואם בבסיס הפיצול מצויה טעות בשיקול הדעת או סטייה מנוהל כלשהו. עם זאת, כידוע, דוקטרינת ההגנה מן הצדק שמה דגש בעיקר על תחושת הפגיעה בעקרונות הצדק ועל הפגיעה בנאשם וזאת מזווית הראייה שלו. מטעמים אלו נקבע לא אחת כי "דוקטרינת ההגנה מן הצדק ככלל, והטענה לאכיפה מפלה בפרט - אינן מוגבלות בקיומו של מניע פסול העומד בבסיס פעולת הרשות" (ע"פ 1611/16 **מדינת ישראל נ' יוסף ורדי ואח'** (31.10.2018)), פסקה 79 לפסק דינו של כב' השופט מלצר) וכי הדעה המקובלת כיום היא כי "גם התנהלות תמת-לב מצדה עלולה להוביל במישור התוצאה להפליה

שתעורר תחושה של חוסר צדק חזרה וקיבלה ביטוי בפסיקתו העדכנית של בית משפט זה" (עניין גוטסדינר, פסקה 56 לפסק דינו של כב' השופטת ברק ארז).

18. משכך, סבור אני כי די בעצם הפיצול בין שתי העבירות, אשר בוצעו באותו מועד ובהקשר זהה, באופן שכתבי האישום בגין הוגשו בהפרש של שנה, ואף לאחר שהנאשם סיים לשאת בעונשו בגין אחת העבירות, על מנת לקבוע שהנאשם צלח את השלב הראשון. בעניין זה אפנה לאמור בעפ"ת 18521-02-12 **מדינת ישראל נ' גדעון ארד בהלול** (7.6.2012), שם ביטל בית המשפט המחוזי כתב אישום בשל פיצול אישומים תוך שציין כי "מוכנים אנו להניח שפעולות המאשימה נעשו בתום לב. גם פיצול אישומים נגד נאשם אחד לשני כתבי אישום, אף שאיננו רצוי, הינו לעיתים כורח המציאות, ואינו מהווה, כשלעצמו, טעם לקבלת טענת הגנה מן הצדק. אלא שבענייננו חברו מספר נסיבות המובילות למסקנה שהמשך ניהול ההליך נגד המשיבים עומד 'בסתירה מהותית לעקרונות של צדק והגינות משפטית' קבוע בס' 149(10) לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ב-1982".

19. ביחס לשלב השני, הרי כפי שצינתי לעיל, פיצול זה פגע במידה מסוימת ביכולתו של הנאשם להתגונן מבחינה עונשית עם כתב האישום השני וזאת באופן הפוגע לדעתי בתחושת הצדק וההגינות. מידת הפגיעה אינה רבה, אך קיימת, ומשכך הסעד הראוי הוא מתן יחסית ומוכן שאינו ביטול האישום והסנגור אף לא עתר לסעד זה. הסעד ההולם פגיעה זו לדעתי הוא קביעת מתחם ענישה מקל במקצת המביא בחשבון את חוסר יכולתו של הנאשם לטעון כיום לקביעת מתחם ענישה אחד או לחפיפה בין שני העונשים, במקרה שהיו נקבעים שני מתחמים. קביעת המתחם (ובעיקר גבולו התחתון) תעשה כך שיתאפשר להטיל על הנאשם עונש כולל (היינו סיכום של שני העונשים) אשר לא יהיה שונה באופן ממשי מזה שסביר שהיה מוטל עליו לו הוגשו שני האישומים יחדיו.

20. לאור כל זאת, מתחם הענישה ההולם עבירה זו בנסיבות ביצועה המיוחדות (היינו הנסיבות העובדתיות, קרי: מכירה חד פעמית בנסיבות המכירה המיוחדות לתיק זה והנסיבות המשפטיות, קרי: טענת הגנה מן הצדק בשל פיצול האישומים), נע בין 8 חודשי מאסר ועד 18 חודשי מאסר בצירוף ענישה נלווית.

קביעת עונשו של הנאשם

21. ההגנה לא חלקה על כך שאין מקום לחריגה מטעמים של שיקום ואכן לא מצאתי טעמים לעשות כך. לכן, על העונש להיגזר בגדרי המתחם שקבעתי.

22. לצורך קביעת עונשו של הנאשם הבאתי בחשבון את הודאתו בהזדמנות הראשונה אשר ביטאה קבלת אחריות והפנמת הפסול. הבאתי עוד בחשבון את גילו הצעיר. מנגד, הבאתי בחשבון את עברו הפלילי הכולל אף עבירת סמים (הקשורה כאמור לתיק זה). כן הבאתי בחשבון את תקופת המעצר בה שוהה הנאשם אשר תנאיו קשים ממאסר. בצד דברים אלו אדגיש שגם בתוך המתחם בכוונתי להביא בחשבון את העובדה שמדובר בשני כתבי אישום אשר ככלל היה מקום שלא ידונו בנפרד ועובדה זו יש לשקול לקולה. כן הבאתי בחשבון שהנאשם שוחרר ממאסר בגין עבירה הקשורה כאמור לזו עליה הוא נותן את הדין כעת, והוא צפוי לשוב למאסר על כל הקושי הטמון בכך. לאור כך, דעתי היא שיש

למקם את עונשו של הנאשם בתחתית המתחם והכל תוך שאני מביא בחשבון את העונש שהוטל עליו בהליך הקודם.

23. סיכומי של דבר שאני מטיל על הנאשם את העונשים הבאים:

א. **מאסר בפועל למשך 8 חודשים** וזאת החל מיום מעצרו - 10.1.2023.

ב. מאסר על תנאי למשך 3 חודשים והתנאי הוא שהנאשם לא יעבור בתוך שנתיים מיום שחרורו את העבירה בה הורשע. בקביעת עונש זה הבאתי בחשבון את המאסר המותנה שהוטל על הנאשם בגין כתב האישום הראשון, את משכו ואת היקף העבירות המפעילות אותו.

ג. קנס בסך 3,000 ₪ או עשרה ימי מאסר תמורתו. הקנס ישולם ב-6 תשלומים שווים ורצופים החל מיום 1.7.23 ובכל 1 לחודש שלאחריו. לא ישולם אחד התשלומים במועדו תעמוד היתרה לפירעון מדי.

הודעה זכות ערעור בתוך 45 ימים לבית המשפט המחוזי.

ניתן היום, י"ב ניסן תשפ"ג, 03 אפריל 2023, במעמד הצדדים.